

Ἐπειδὴ εἶν' ἐνδεχόμενον νὰ διακοπῇ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους ἡ ἐκδοσις τῆς Ἑστίας, γνωστοποιεῖται πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ συνδρομητὰς αὐτῆς, ὅτι συνδρομαὶ διὰ τὸ ἔτος 1881 δὲν εἶνε δεκταὶ πρὸ τῆς 1 προσεχοῦς Ἰανουαρίου.

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

ὑπὲρ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Ὁ ἐν Σμύρῃ ἱατρός κ. Μ. Π. Κοσσονῆς ἀνῆγγειλεν εἰς τὸν ἑνταῦθα Ἑρῴδον Σταυρὸν ὅτι θέλει πληρῶναι κατὰ μῆνα εἰς τὸ σωματεῖον τοῦτο, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ ἱσταμένου μηνός· μέχρι τῆς λύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος, δρ. 200.

Οἱ ἐν Βουκουρεστίῳ κκ. Κ. Δ. Σαντόρης καὶ Δ. Κ. Καραμήτρος ἐπέμφαν εἰς τὸν Ἑρῴδον Σταυρὸν ὁ μὲν πρῶτος φρ. 300, ὁ δὲ δεύτερος φρ. 200.

Αἱ ἐν Μασσαλίᾳ κυρίαὶ Μαρία Π. Σκυλίτη, Ἰουλία Α. Παλλή καὶ Μαρία Βούρου προσήνεκον αἱ μὲν δύο πρῶται ἀνὰ φρ. 200, ἡ δὲ κ. Βούρου φρ. 100 ὑπὲρ τοῦ ναοῦ τοῦ Ὁρφανοτροφείου τῶν κορασιῶν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Ἡ ἑφημερίς τοῦ Βερολίνου «Deutsch-Montagsblatt» ἐδημοσίευσεν πρὸ τινος ἐπιστολῆν τινα ἀνέχοντον τοῦ Ἑρρίκου Heine, ἣν οὗτος ἔγραψεν ἐκ τῆς κλίνης ἐν ᾗ κατέκειτο πάσχων, καὶ ἣτις δεικνύει ὑπὸ τινα νέαν ὄψιν τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματος τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, χρονολογούμενὴ ἀπὸ 21 Ἀυγούστου 1851, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν δόκτορα Gustave Kolb, τότε ἀρχισυντάκτῃ τῆς «Αὔγουσταίας Ἑφημερίδος», ἥς, ὡς γνωστὸν, ἀνταποκριτὴς διετέλεσεν ὁ Heine, δημοσιεύσας ἐν ταῖς στήλαις αὐτῆς τὰς θαυμασίας αὐτοῦ κρίσεις περὶ Παρισίων καὶ Γαλλίας.

Ἀμέσως ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς δὲν δύναται τις νὰ μὴ μετὰ δόξαν ἀκούων τὸν Heine συμβουλευόντα τὸν φίλον του νὰ «μεταχειρισθῇ τὸν σιδηρόδρομον» διὰ νὰ μεταβῇ εἰς Παρίσιον. Ταῦτα ἔγραφε τὸν πρὶ τριακόντα μάλιστα ἔτων, καὶ τὸ διὰ σιδηροδρόμου μακρινὸν ταξίδιον ἔθεωρεῖτο τότε ὡς τι καινότατον καὶ ἀσύνθηον πράγμα.

Αἱ δὲ δύναι καὶ οἱ πόνοι, οὗς ὀφίστατο, φαίνεται ὅτι ἐτροποποίησαν παραδόξως τὸ φιλοσκόμμον καὶ δόξιστον πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ.

«Εἶμαι πάντοτε κλινῆρης, γράφει, συνεχόμενος ἀπὸ τοσοῦτον φοβεροῦ πόνου, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ μετακινήθω. Τὰ περὶ τῆς ἀσθενείας μου δημοσίως λεγόμενα εἶνε μὴ δὲν ἀπέναντι τῶν ὅσα πράγματι ὀφίσταμαι. Καὶ ὅμως πάντα ταῦτα ὑποφέρω μετὰ θρησκευτικῆς ὑπομονῆς. Λέγω «θρησκευτικῆς», διότι δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ ἐντελῶς ὅσα διηγούνται περὶ τῆς ἐπιστροφῆς μου εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ὅμως ὀφείλω νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι μεγαλοποιοῦσι πολὺ τὸ πρῶγμα, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ με κατατάξῃτε, πολλοῦ γε δεῖ, μετὰ τῶν φιλοθρησκῶν ψυχῶν. Τὸ ἀληθές ἐν παντί τοῦτοις εἶνε ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἠορῶνόν μιν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν γερμανικὴν ἀθείαν, ὅτι ἀπὸ πολλοῦ κατεχόμην ὑπὸ ἰδεῶν καλῶν ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι θὰ ἐδράβονα ἀκούμην νὰ τὰς ἐκδηλώσω, ἴσως διὰ νὰ ἐκπλήξω τὸν πανάγαθον Θεόν. Ἀλλὰ τινες μωρόπιστοι, συναρπάσαντες ἐκφράσεις τινὰς ἐκφυγούσας με, ἔσπευσαν χωρὶς τῆς ἀδείας μου νὰ μοὶ ἀποδώσωσιν ἰδέας μωρὰς, ἃς οὐδέποτε ἐπρέσβευσα».

Ὁ Heine παραπονεῖται ἀκολούθως εἰς τὸν ἀρχισυντάκτῃ τῆς «Αὔγουσταίας» ὅτι πολλάκις διώρθωσαν καὶ περιέκοψαν τὰς ἐπιστολάς του, θεωροῦντες τὰς κρίσεις αὐτοῦ ὡς λίαν τολμηράς, ἃς ἐν τοῦτοις τὰ ἐπελθόντα γεγονότα ἐκύρυσαν.

«Τί κρίμα, ἐξακολουθεῖ, ὅτι αἱ ἀκριβεῖς καὶ ἐπανελημμέναί προῶνσεις μου περὶ τοῦ κοινωνισμοῦ, εἰς ὃν οὐδεὶς

τότε πρόσειχε, ἀπεκρούσθησαν πολλάκις, θεωρηθεῖσαι ὡς χίμαιραι ἢ ὡς ἔμμενος τρόπος διαδόσεως τῶν κοινωνιστικῶν ἰδεῶν. Νῦν πᾶς τις διὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔμην ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων, οἵτινες ἔκρινον καλῶς τὸ μέλλον διὰ τοῦτο σήμερον οὐδόλως μὲ ἐκπληττοῦν τὰ συμβαίνοντα».

Περαινεῖ δὲ τὴν ἐπιστολήν του λέγων ὅτι πολλοὶ ἐπισκέπτονται αὐτὸν καθ' ἑκάστην, «ἀλλὰ, χάρις τῷ Θεῷ, σχεδὸν κἀνεῖς Γερμανός».

— Ἐν Ἀγῇ, τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ὀλλανδίας, ἐωρτάσθησαν ἐσχάτως μεγαλοπρεπῶς τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Σπινόζα, τοῦ διασημοῦ φιλοσόφου τῆς 17 ἑκατονταετηρίδος. Ἐν ἔτει 1876, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τῆς διακοσιετηρίδος τοῦ Σπινόζα, ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ διὰ δημοσίων ἐργῶν, ἔκτοτε δὲ συνήχθη ποσὸν ἀρκούντως σημαντικόν, δι' οὗ ἡ πρὸς τοῦτο κατασταθεῖσα ἐπιτροπὴ ἤρουνθη νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον. Εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ μεγάλου φιλοσόφου παρίσταντο πληθῆς διαπρεπῶν ἐπιστημόνων, ἀντιπροσωπευόντων τὸν ἐν Ἑυρώπῃ ἐπιστημονικὸν κόσμον.

— Ἡ ἐν Μαδρίτῃ Ἑταιρία τῶν φιλολόγων ἀπέφασκε νὰ ὀργανώσῃ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ δραματικοῦ ποιητοῦ Calderon de la Barca μεγάλην ἐορτὴν μετὰ ταυρομαχιῶν καὶ ἱπποδρομιῶν καὶ ἄλλων δημοσίων παηγύρεων. Εἰς τὰς ἐορτάς ταύτας θέλουσι προσκληθῇ καὶ ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν ἄλλων ἐθνῶν.

— Τὸ τηλεφῶνον, οὗ τινος ἡ χρῆσις τοσοῦτον ταχέως διεδόθη ἐν ταῖς ἑνωμέναις πολιταῖς καὶ τῇ Ἑυρώπῃ, εἰσῆχθη τελευταῖον καὶ εἰς Μαρρόκον. Ἐν τοιούτῳ ὄργανῳ πλουσιώτατα ἐκκοσμημένοι ἀπέστειλεν ἡ βασιλισσα τῆς Ἀργιλίας εἰς τὸν σουλτάνον τοῦ Μαρρόκου Μούλει-Χασσάν, ἵνα τοποθετήσῃ αὐτὸ ἐν τινι τῶν ἀνακτόρων του.

— Ἐκ Περγάρου ἀνῆγγελλοι πρὸ τινος εἰς τὴν Ἑφῃ τῆς Κολωνίας· ὅτι ὁ δόκτωρ Χούμαν ἀνεῦρεν αὐτόθι μαρμαρίνον ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, οὗτινος ἑλλείπει μὲν δυστυχῶς ἡ κεφαλὴ, ἀλλὰ διατηροῦνται ἀβλαβεῖς ἀμφότεροι οἱ βραχίονες. Ὑποτίθεται ὅτι τὸ ἀνακαλυφθὲν ἄγαλμα ἀνήκει εἰς τοὺς καλοὺς χρόνους τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, διότι ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν ᾧ εὐρέθη, ἀνάγεται εἰς τοὺς πρὸ τῶν διαδόχων χρόνους.

— Ἡ πρὸ πολλοῦ κατασταθεῖσα Ἑταιρία ὅπως μελέτησθ τὸ ζήτημα καὶ ποιήσῃ προκαταρκτικὰς ἐρεῖνας, ἔαν εἴνε δυνατὴ ἡ διορυγὴ ὑποβρυχίου σύριγγος μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, κατώρθωσε τέλος νὰ σκάψῃ ὑπόνομον μέχρι τοῦ βίθους, καθ' ὃ θέλει ὀρυγθῇ ἡ σύριγξ, ἔαν ἀποδεχθῇ κατορθωτὴ ἡ κατασκευὴ αὐτῆς. Καὶ τοις εἰς τὰ ἀνωτέρω στρώματα εὐρέθη ἱκανὴ ποσότης ὕδατος, ἐν τοιούτοις πιστεύεται ὅτι τὸ ὕδωρ τοῦτο δὲν θέλει διεσπύει εἰς τὴν ὑποβρυχίον στοᾶν, ἥτις θέλει ὀρυγθῇ ἐντὸς στεροῦ βράχου. Ἡ δὲ ἀρχολοῦνται εἰς τὴν διόρυξιν δευτέρως ὑπόνομον, ἡ δὲ διεύθυνσις τῆς Ἑταιρίας διακηρύττει ὅτι, ἔαν μὴ παρουσιασθῇ ἀπρόοπτον τὸ κώλυμα, ἡ ὑποβρυχίος σύριγξ, ἡ συνδέσουσα τὸ Καλαὶ καὶ τὸ Δουδερὸν, δύναται νὰ εἴνε ἑτοιμός ἐντὸς τετραετίας.

Ἐν τοῦτοις, καθ' ὃν χρόνον γίνονται αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν ὑποβρυχίαν σύριγγα, ἄλλοι κατακρίνονται εἰς τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος τῆς διὰ κολυσιταίας γεφύρας συνδέσεως τοῦ Καλαὶ καὶ τοῦ Δουδερῶν, τὸ δὲ σχέδιον τοῦτο λέγεται ὅτι μετ' οὐ πολὺ θέλει τεθῇ εἰς ἐνέργειαν.

— Τῷ 1882 ἡ Ρωσσία θέλει ἐορτάσῃ τὴν τριακοσιετηρίδα τῆς ὑπ' αὐτῆς κατακτήσεως τῆς Σιβηρίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, λέγει ἡ «Ἑφημερίς τῆς Μόσχας», ὁ κ. Jost, μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς παλαιογραφίας, προτίθεται νὰ δημοσιεύσῃ χειρόγραφά τινα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν Σιβηρίαν πρὸς τοῦτο δ' ἐξήγησε καὶ παρὰ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν τὴν ἀδείαν νὰ ἐκδώσῃ φωτογραφικὰ ἀντίτυπα χειρογράφων τινῶν εἰκονογραφημένων, ἀναγομένων εἰς τὸν γόρον τῆς κατακτήσεως καὶ νομισθέντων ἐκ Σιβηρίας τῷ 1774 ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Müller.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Ἐν τῷ παρισίνῳ θεάτρῳ Châtelet ἐδόθη τῇ 17 παρελθόντος ἡ πρώτη παράστασις τοῦ δράματος «Μιχαὴλ Στρογγώφ», ὅπερ

δ E. l'Ennery εξήγαγεν ἐκ τοῦ γνωστοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος τοῦ 'Ιουλίου Βέρν. Ἡ λαμπρότης τῆς παραστάσεως ταύτης ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν. Οἱ ἀλλόκοτοι χοροί, αἱ παρελάσεις τῶν Ταρτάρων καὶ Ἀτσιγγάνων διὰ μέσου Σιδηρίας καταλαμπομένης ὑπὸ μεσημβρινοῦ ἡλίου, εἶχον μεγαλοπρέπειαν ἀναμνησκούσαν τὰς παραδοξοτέρας τῶν περιηγητῶν διηγήσεις. Κατὰ τὴν πρώτην πρᾶξιν παρουσιάζεται διάδοσις τῆς θαυματοποιίας ἐπὶ τοῦ Νέβα, ἥτις εἶνε ὅ, τι γοητευτικώτατον. Στρατιῶται πεζοί, ἡγουμένων σαλπίγγων καὶ τυμπάνων, παρέρχονται φέροντες θάλασσαν κατόπιν δ' ἔρχονται ἄλλοι κολοσσοὶ λευκοὶ ἐνδεδυμένοι καὶ ἐπὶ γιγαντείων ἱππων καθήμενοι, σωματοφύλακες ἔφιπποι, φέροντες ἀντὶ λοφίου τὸν βωσικὸν ἀστὸν ἐπὶ τοῦ κράνους. Ὅλην δὲ τὴν παρέλασιν συνοδεύουσιν ἤχοι σαλπίγγων, μεθ' ὧς φαίνονται χωρικοὶ χορεύοντες ἐπὶ τοῦ Νέβα πενήγτος. Ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει μεγάλην ἐντύπωσιν ἐμποιεῖ ὁ βομβαρδισμὸς τηλεγραφικοῦ τινος σταθμοῦ καὶ ἡ θέα τοῦ πεδίου τῆς μάχης, κεκαλυμμένου ὑπὸ νεκρῶν. Αἱ ἑορταὶ ἐν τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Ἐμίρου μετὰ τὰς τοσοῦτον ποικιλοχρούς καὶ ζωγραφικὰς ἐνδυμασίας, τὸν χυρὸν καὶ τὸν ἄργυρον, τὴν λαμπρότητα τῶν ὀπλῶν, τοὺς θώρακας καὶ τὰ ἄλλα κοσμήματα ἡσάν τι ξαίσιον. Πάντα δὲ ταῦτα ἦσαν πολυτελέστατα, καὶ μόνον τοῦ Ἐμίρου ἡ στολὴ ἔστοιχισε 10,000 φράγκα. Καταπληκτικὸν ὥσαυτως ἦτο τὸ θέαμα τοῦ ποταμοῦ, ὅστις ἐφαίνετο ὥστε φλεγόμενος, καὶ τῆς Ἰρκουσκῆς κανονοβολουμένης καὶ πυρπολουμένης. Ἐν τέλει ἀκούονται πάλιν αἱ σάλπιγγες σημαίνουσαι τὸ ἀνακλιτήριον, τὸ δὲ δρᾶμα τελειώνει δι' ἐπιθεωρήσεως τῶν βωσικῶν ταγμάτων, γινομένης ὑπὸ τοῦ μεγάλου δουκός.

Προσεχῶς ἐκδίδεται νέον μυθιστόρημα τοῦ Ἑκτορος Μαλοτ ὑπὸ τὸν τίτλον *Rompon*. Ὁ «Χρόνος» τῶν Παρισίων, ἐν τῇ ἐπιφυλλίδι τοῦ ὁποίου θέλει δημοσιεῖν τὸ νέον ἔργον τοῦ συγγραφέως τοῦ «Ἀνευ οἰκογενείας», δημοσιεύει περιέργους λεπτομερείας περὶ τοῦ βίου τοῦ συμπαθοῦς μυθιστοριογράφου, ἐξ ὧν ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα. «Ὅτε τὸ πρῶτον, ἐν ἔτει 1856, ὁ κ. E. Malot, ἀρᾶν καὶ πτωχὸς, ἀφίκετο εἰς Παρίσιους, ἤρξαστο δημοσιεύων διάφορα μικρὰ ἄρθρα, ἱστορικὰ καὶ βιογραφικὰ, ἐν τῷ «*Journal pour tous*», ὅπως οὗτος Sardon ἤρχισε τὸ φιλολογικὸν του στάδιον διὰ τῆς δημοσιεύσεως βιογραφικῶν ἐκδόσεων τοῦ Didot. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τῆς φιλολογικῆς ταύτης ἐργασίας δὲν ἠδύνατο νὰ πορισθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἔλαβε θέσιν παρὰ τινι γερουσιαστῇ ὡς γραμματεὺς. Ὁ γερουσιαστὴς τοῦ Malot ἔλεγε συχνὰ πρὸς τὸν μέλλοντα μυθιστοριογράφον.

— Ἐγὼ νὰ ἀπαγγείλω λόγον τινὰ εἰς τὴν Γερουσίαν περὶ τοῦ τὰδε ἀντικειμένου. Ἰδοὺ τὸ σχέδιον αὐτοῦ. Ἐπιθεωρῆσε το, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ Malot ἐλάμβανε τὸ σχέδιον. Ἀλλὰ μάρτην προσεπᾶθει νὰ ἀναγνώσῃ λέξιν τινὰ ἢ περίρδον τοῦ λόγου. Ἐπὶ τοῦ χάρτου οὐδὲν ἄλλο ἔβλεπεν ἢ σημεῖα τινὰ διὰ μελάνης γεγραμμένα, παρεμφερῆ πρὸς ἱερογλυφικά, ὧν ἡ ἀνάγνωσις ἦτο ὀλως ἀδύνατος.

— Δὲν ἠξέσωρ ἔδν εἰμπορεῖτε νὰ ἐννοήσητε, προσέθετεν ὁ ἀξιότιμος γερουσιαστὴς. Ἐγὼ τόσον ἄθλιον γραφικὸν χαρὰκτῆρα.

Ἀλλ' ὁ Malot ἐνόει ἐξίρρετα. Ὁ γερουσιαστὴς ἔγραψεν ἄθλιως, ἢ μᾶλλον οὐδὲν ἔγραψεν, ὅπως ἀναγκάζεται ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ νὰ γράψῃ ὀλὸκληρον τὸν λόγον. Τοῦτο δὲ καὶ ἔπραττεν ὁ Malot, συντάξας οὕτω ἀκουστικῶς πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν «Θυμάτων τοῦ ἔρωτος» (τοῦ πρώτου ἔργου του) ἱκανὸν ἀριθμὸν διοικητικῶν καὶ πολιτικῶν πραγμάτων. Ἐκτοτε ὁ Ἑκτωρ Malot ἐξάδισεν ἀσφαλῶς πρὸς τὴν φήμην καὶ τὴν ἐπιτυχίαν, καὶ σήμερον εἶνε εἰς τῶν ἐπισημοτέρων τῆς Γαλλίας μυθιστοριογράφων. Εἶνε δὲ ἀκαταπανήτος ἐν τῇ ἐργασίᾳ. Ἐν Fontenay-sous-Rois (μικρῷ χωρίῳ πλησίον τῶν Παρισίων), ἐνθα κατοικεῖ, ὁ κ. Malot ἐξυπνὰ ἀργὰ, ἀμέσως δὲ ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν, μηδεμίαν ἀφίωσιν ἡμέραν νὰ παρέλθῃ ἀνευ ἐργασίας. Ἐγχεὶ δὲ, πρᾶγμα περίεργον, προπαρεσκευασμένας περιγραφὰς διαφόρων τοπείων, εἰλημμένας ἐκ τῆς φύσεως καθ' ἣν ἐνεποίησαν αὐτῶ ἐντύπωσιν, περιγραφὰς τῶν διαφόρων φάσεων τοῦ καιροῦ, οἷον τρικυμίας, εὐδίας, νιφετῶν, χειμερινῶν θυελλῶν, ἢ ὥραιων ἑαρινῶν ἡμερῶν, καὶ σκηνογραφίας παντὸς εἶδους, ἅτινα πάντα φυλάττει ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ αὐτοῦ, ὧς ὁ ζωγράφος τὰ δοκίμιά του. Ἀμα δὲ ἐν τῇ συγγραφῇ ἔργου τοῦ τινος λάβῃ ἀνάγκην μιᾶς οἰασθῆποτε περιγραφῆς, δὲν

ἔχει ἢ νὰ λάβῃ αὐτὴν ἑτοιμον ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του καὶ τὴν παρενέιρῃ εἰς τὸ μυθιστόρημα. Τὸ αὐτὸ διηγούνται ὅτι ἔπραττε καὶ ὁ Βολταίρος κατὰ τὴν συγγραφὴν τῶν τραγωδιῶν του, δι' ἃς εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων ἑτοιμούς διαφόρους περιγραφὰς καὶ μονολόγους.

Ἡ διάστημα χορεύτρια Taghiani, ἥτις, ἀπὸ πολλοῦ ἐγκατεστημένη ἐν Λονδίῳ, καίτοι ὑπερεδδομένη κοινότητος, ἐξηκολούθει νὰ διδῇ μαθήματα χοροῦ εἰς τὴν ὑψηλὴν τοῦ Λονδίνου ἀριστοκρατίαν, ἀπεφάτισε νὰ ἀρῇσιν διὰ παντὸς τὸ ἐπάγγελμα καὶ νὰ καταλίπῃ τὴν Ἀγγλίαν. Πρὶν ἢ δὲ ἀναχωρήσῃ, ἔλαβε μεγαλοπρεπὲς δῶρον παρὰ τῆς πριγκίπισσας τῆς Οὐαλλίας, ἥς τῶν θυγατέρων ὁπῆρξεν ἐπὶ πολὺ διδάσκαλος τοῦ χοροῦ.

Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν διακοπῇ ὀριστικῶς ἡ ἐκδοσις τῆς Ἑστίας, ἡ διεύθυνσις αὐτῆς θὰ δημοσιεύσῃ ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει τὸ ὑπολειπόμενον νὰ ἐκδοθῇ μέρος τῆς μεταφράσεως τῆς «Κωνσταντινουπόλεως», φροντίζουσα νὰ γνωστοποιηθῇ τοῦτο διὰ τοῦ τύπου.

BIBΛΙΑ

2278. Ἑστία. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος Ε'. Τόμος Ι', 21 Δεκεμβρίου 1880. Ἀριθ. 260 (208). Λεπτά 20. Ἀθήνησι, γραφεῖον τῆς Ἑστίας, ὁδὸς Σταδίου, ἀρ. 6, 4^{ον}, σελ. 16. Περιεχόμενα: Κωνσταντινουπόλις. (Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίκις. Μετάφρασις ἐκ τοῦ ἱταλικοῦ τῆς δεκάτης ἐκδόσεως ὑπὸ ***). — Οἱ μάστιγες τῆς ἐπιστήμης. (Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier. Μετάφρασις Ἑλίζης Σ. Σούτσου). — Μία ἐπιστολὴ τοῦ Φίλιππου Ἰωάννου. — Δάνειον πνεῦμα. — Ἐντυπώσεις. — Ἀληθεῖαι. — Σημειώσεις.

2279. Ἰωνὰ Κίνγ — Ὀμιλίαι, ἐκφωνηθεῖσαι κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐν Ἀθήναις. Ἐκδοσις δευτέρα. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀδελφῶν Περρὴ, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου, 1880. 8^{ον}, σελ. 515. Τιμᾶται δραχ. 4.

2280. *Ilios Stadt und Land der Trojaner. Forschungen und Entdeckungen in der Troas, und besonders auf der Baustelle von Troja.* Von Dr. Heinrich Schliemann. Mit einer Selbstbiographie des Verfassers, einer Vorrede von Rudolf Virchow und Beiträgen von P. Ascherson, H. Brugsch-bey, E. Burnouf, Franc Calvert, A. J. Dufield, J. P. Mahaffy, Max Müller, A. Postolaccas, A. H. Sayce und R. Wirthow. Mit circa 1800 Abbildungen, Karten und Plänen in Holzschnitt und Lithographie. Leipzig. F. A. Brockhaus, 1881. s. XXIV—880. dr. 75.

2281. *Ueber den Aristaeasbrief.* Von Dr. Sp. C. Papageorgios, aus Griechenland. München, 1880. Kgl. Hof. und Universitätsbuchdruckerei von Dr. C. Wolf und Sohn. 8^{ον}, s. 48.

2282. *A l'armée grecque.* Par Mme la M^{se} Blanche de Saffray. Paris, Librairie des Bibliophiles, Rue Saint-Honoré, 338. 1880, 8^{ον}, p. 15.

2283. *L'Hymne à la liberté et les deux chansons «L'empoisonnée» et «La bergère»* du comte Denis Solomos. Traduits en vers français par l'avocat Pierre Mélinissinos, ancien élève du collège de Ste Barbe et de l'École du Droit de Paris. — Zante, imprimerie «Le Zante», 1880. 8^{ον}, p. 29. Prix 2 fr.